

den nuværende Landstingsmand Poul Ras-
 musen. Dette Forslag blev imidlertid ikke
 ophøjet til Lov, idet der under den 27.
 Marts 1903 blev nedsat en Kommission til
 Overvejelse af Invaliditets- og Forsik-
 ringsspørgsmaalet, en Kommission, som
 ogsaa havde til Opgave at tage Spørgs-
 maalet om Forsikring mod Arbejdsløshed
 op til Overvejelse. Sagen var derefter ført
 ind for denne Kommission og ført ind paa
 en saadan Maade, at man kunde vente at
 være færdig med at give „Understøttelser“.
 Man mente, at ved at Sagen nu blev gjort
 til Genstand for Forsikring, fik den lige-
 som mere Form over sig. Det, jeg betrag-
 ter som et stort Gode ved Loven af 9.
 April 1907, er, at Samfundet kom bort fra
 at give disse Understøttelser og kom ind
 paa, at den Hjælp, der ydedes i Anledning
 af den ekstraordinære Nød ved Arbejds-
 løshed, ydedes ad Forsikringsvejen. Jeg
 tror, at den Omstændighed, at man gik
 den Vej, i høj Grad lettede Kommissionen
 at naa frem til et Resultat. Det er
 en Selvfølge, at naar man skulde indlade
 sig paa en saadan ny Lovgivning, var det
 ikke faa Vanskeligheder at overvinde, ikke
 faa Betæneligheder ved hele Spørgsmaa-
 let, og at der blev gjort mange Synspun-
 ter gældende om denne Sag. Men dette,
 at man skulde gaa Forsikringsvejen, lyk-
 kedes det, som sagt, trods de forskellige
 Meninger om Sagen, dog at faa tiltraadt
 af alle Kommissionens Medlemmer.

Forinden jeg gaar videre i Omtalen
 af om ikke just Arbejdet indenfor Kom-
 missionen, saa dog den Betænkning, som
 da blev afgivet, vil jeg gøre nogle faa Be-
 mærkninger om de forskellige Former for
 social Lovgivning, vi har haft herhjemme,
 navnlig i den sidste Snes Aar. Jeg vil
 knytte disse Bemærkninger til de 3 store
 Love, der blev vedtagne omtrent samtidig,
 nemlig i Begyndelsen af 90erne. Vi husker
 alle, at det den Gang midt i den storpoliti-
 ske Kamptid lykkedes at faa gennemført 3
 Love, som i betydelig Grad griber ind i
 den sociale Lovgivning og Udvikling. Det
 er Principperne i disse 3 Love, jeg kort
 vil nævne, fordi det forekommer mig, at
 der her er bygget paa 3 forskellige Prin-
 cipper. Der var Loven om det offentlige
 Fattigvæsen af 9. April 1891, Loven om
 Alderdomsunderstøttelse af samme Dato
 og Loven af 20. April 1892 om anerkendte
 Sygekasser. Den første af disse Love,
 Loven af 9. April 1891 om det offentlige
 Fattigvæsen, er en Forsørgelseslov, men
 der er her den Ting at bemærke, at man
 ved den, for første Gang ved Behandlin-

gen af Fattigforsørgelsesspørgsmaalet, skel-
 nede skarpt mellem Trængens Arter, saa
 at man i forskellige Tilfælde kunde udrede
 Hjælp efter Fattigloven, uden at det havde
 Fattighjælps Virkning. Jeg vil nævne
 dette, ogsaa fordi det ærede Medlem fra
 Fakse (Stauning) forleden gjorde en Be-
 mærkning om, at Danmark er et af de
 Lande, der tager mest haardt paa de syge.
 Naar man ser paa den Lovgivning, som blev
 indledet ved de tre Love, jeg her har
 nævnt, ja, naar man blot ser paa selve
 Fattigloven, forekommer det mig, at en
 Udtalelse som den, det ærede Medlem
 fremsatte, ikke har Spor af Berettigelse.
 Jeg skal nævne nogle af de Tilfælde, hvor
 man i Henhold til den nævnte Lov kan
 yde Støtte fra det offentlige, uden at det
 har Fattighjælps Virkning. Det er i Hen-
 hold til Fattiglovens § 44: Udgifter til
 Læge, Jordemoder og Begravelsesomkost-
 ninger, det er i Henhold til § 61 samt
 efter Lovene af 20. Marts 1901 og 27.
 Maj 1908, hvor der er gjort Tilføjelser til
 § 61 i Fattigloven: Omkostninger til Op-
 dragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og
 Pleje af blinde, døvstumme, Idioter og
 sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede,
 tuberkuløse, skrufuløse og Lupuspatienter,
 for saa vidt de behandles paa Anstalter. Jeg
 skal nævne § 62: Udgifter til offentlig Be-
 handling af venerisk syge, § 63: i visse
 Tilfælde Hjælp til Medlemmer af anerken-
 dede Sygekasser, der efter Sygekasse-
 hjælpens Ophør fremdeles paa Grund af
 Sygdom trænger til Understøttelse, § 64:
 Udgifter ved forliste Søfolks Hjemsendelse.
 Det er en hel Række Tilfælde, hvor der
 kan ydes Hjælp efter Fattigloven, uden at
 det har Fattighjælps Virkning for de
 vedkommende.

Med Hensyn til Loven om Alderdoms-
 understøttelse skal jeg ikke gøre mange
 Bemærkninger. Jeg skal blot fremhæve,
 at det er ikke en Forsikringslov, men en
 Understøttelseslov. Der stod, den Gang
 disse Love blev vedtaget, en skarp politi-
 sk Strid her i Landet, og under de mange
 Møder, som den Gang blev holdt omkring
 i Landet, blev ogsaa disse Love stærkt
 drøftede. Men medens man fra alle Sider
 tror jeg at turde sige, erkendte, at den
 Forsørgelseslovgivning, vi fik herefter
 ved Loven om det offentlige Fattig-
 væsen af 9. April 1891, betegnede
 en human Forsørgelse her i Landet,
 og medens den tredje Lov, Loven af 20.
 April 1892 om statsanerkendte Sygekas-
 ser, ligeledes vandt ubetinget Tilslutning
 hos Befolkningen, stillede man sig mere